

Húsvétvasárnap

ApCsel 10,34a.37-43

Tanúi vagyunk...

Péter így kezdte beszédét: „Valóban el kell ismernem, hogy az Isten nem személyválogató, mindenki kedves előtte, aki féli és az igazságosságot cselekszi, bármely nép fia is. A tanítást ugyan Izrael fiainak adta, amikor békét hirdetett Jézus Krisztus által. Ő mindenki Ura. Ti tudjátok, mik történtek a Jánostól hirdetett keresztség után Galileától kezdve egész Júdeaiban. Miképp kente fel az Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és hatalommal. S ő ahol csak járt, jót tett, meggyógyította az összes ördögtől megszállottat, mert vele volt az Isten. Mi tanúi vagyunk mindannak, amit Júdea egész területén és Jeruzsálemben tett. Aztán megölték, keresztre feszítették, de harmadnap feltámasztotta az Isten, és látható alakban megmutatta, igaz, nem az egész népek, hanem csak az Istentől előre kijelölt tanúknak, vagyis nekünk, akik ettünk és ittünk vele halálából való feltámadása után. Megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népek, és tanúsítsuk, hogy ő az, akit az Isten az élők és holtak bírójául rendelt. A próféták mind tanúságot tesznek arról, hogy aki hisz benne, elnyeri nevében bűnei bocsánatát.”

Mit láttak és hallottak a tanúk? Erre vonatkozóan ebben a szövegben eléggé hosszú a lista. A tény, amit az események igazolnak, „Isten nem személyválogató!” Keresztelő János fellépése és működése ezt igazolja, és Péter és köre látta és hallotta ezeket. A Jánosban megnyilvánuló Szentlelket látták és hallották, sőt érezték is. De még inkább tapasztalaták, hogy Jézusban hogyan nyilvánult meg Isten Lelke. Látták és hallották, sőt átéltek a betegekkel a gyógyulás örömét, a megszállottakkal a tisztulás örömét. Az apostolok tanúsága Jézus peréről, egyben saját gyengeségeinek is tanúsága. A feltámadás melletti tanúság már nemcsak egy esemény hírüladása, hanem az apostolok és körének szemléletváltása és életmódváltása a Jézus-események kapcsán. Péter és társaik ugyanis nem pusztán elmondták és feljegyezték az eseményeket, amelyet Jézust követve láttak és hallottak, hanem tanúskodnak saját gyengeségeikről és változásuk történetéről is. Péter és körének megszólalása ezért fontosabb, mint az események lejegyzése, mert nemcsak Jézusról, hanem önmagukról is beszélnek, hogy mi történt velük Jézus földi élete után.

A tanúságtétevés személyes és egyéniségtől függő feladat. Az embert belső kényszer mozgatja, ezért amit átélt, nem tudja megának megtar-

tani, amit személyes következtésként az eseményekből levont, azt is közölnie kell. Amikor a tanúságtételt leírják, az írás csak részben tudja befogadni mindazt amit a személy mond. Nemcsak azért, mert az elbeszélő esetleg nem elég ügyes író, hanem azért mert az olvasó már nem közvetlenül a tanúságtevő személlyel kerül kapcsolatba, hanem csak az írásával. Ezért amíg Jézus életének a személyes tanúi éltek, addig nem is siettek lejegyezni mindazt amit ők láttak és hallottak, mert az írás gyengébb, mint a személyes tanúságtétel, amely ugyanazt az élményt akarja felkelteni a hallgatóságában, amelyet maga is átélt. Mások az evangélisták, és más az evangélium.

Máté, Márk, Lukács és János szövegei mögött ott állnak az tanúságtevők információi, és ezeket rendezi írásba az evangélista. Ez viszont akkor történik meg, amikor már nincs, aki elmondja élményét, kihalnak a tanúságtevők, és az evangéliumot/az örömhírt, papiruszra és pergamenre kell bízni. De az ősegyházban a személyes tanúságtétel nem szakadt meg az írások megszületésével. Ugyanis, a kevés kézirat miatt nem mindenki tudta elolvasni az írásokat, és a képzetlenség miatt nem mindenki volt képes olvasni a tanúságtevők lejegyzéseit. A tanúságtétel, a szóbeli hagyományban folytatódott, néha eltérve az írások pontos lejegyzéseitől. A hit hallásból ered (fides ex auditu), hallásból és meghallásból, és tanúságtevővé válásból. Ez a folyamat a szóbeli tanúságtevők hitétől, meggyőző erejétől függ. Az Írás csak segítség, nem kiiktatható, de az Írást csak akkor értették meg, ha Jézus tanítványai vá váltak. Péter, aki félelmében a főpap udvarán azt is letagadta, hogy ismeri Jézust, a fenti szövegben tanúságot tesz Jézusról. Nem beszél önmagáról, de meggyőző misszionáló szavai mégis arról is szólnak, hogyan lett Krisztus követője, és hogyan szeretné, ha hallgatósága is az lenne.